

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

Men schrijft in

te Tongeren, bij M. COLLEE, uitgever & eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 34.

De *Postrijder* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags & zaterdags.

Abonnement

binnen de stad, 7 fr. per jaar.

buiten de stad, 8 fr. »

Een blad afzonderlijk, 45 centimen.

Aankondigingen, 45 centimen per drukregel.

TONGEREN, DEN 9 MAART.

Notariaat.

De groote notarialekwestie, welke de notarissen en zelfs de magistraten en wetgevers sedert meer dan het vierde eener eeuw verdeeld, gaat op nieuw voor de Kamers behandeld worden.

Wij geloven aangenaam te zijn aan degenen onzer lezers die niet op de hoogte der zaak zijn, met hen in twee woorden de kwestie uit te leggen.

De notarissen die in een kanton verblijven, mogen voor hunne vrienden en klanten maar acten verblijden in hun kanton, 't is te zeggen van hoogstens 40 of 45 dorpen dus op een uitgestrektheid van 3 of 40 kilometers; zij die in een arrondissementshoofdplaats verblijven mogen acten verblijden in gansch het arrondissement, dus in eenen kring van 23 tot 50 kilometers, in 30 tot 60 dorpen, en de notarissen die verblijft houden in de hoofdplaats van een beroepshof mogen acten en contracten verblijden in de twee provincien die er naafluhanen dus op een uitgestrektheid van 25 tot 100 kilometers.

Immers, de kantonale notarissen beweren dat zij, in 't belang hunner klanten, dezelfde rechten hebben als degenen der groote steden. Deze brengen daar tegen in dat dit recht hoegenaamd van geen nut voor het publiek zou zijn, en dat in dit geval de buitennotarissen hunne klanten in de stad zouden komen ontneemen. — Deze laatste komen krachtig vooruit met hunne gevoelens van trefelijkheid en teergevoeligheid.

Bij koninklijk besluit van 5 maart is tot vrede-rechter van het kanton Tongeren benoemd, M. J.-H. Verkissen, avoué en bijgevoegd rechter bij de rechtbank van eersten aanleg dezer stad, in vervanging van M. Thys, ontslaggever.

Sterfgevallen.

M. de abt Petrus-Franciscus Peeters, priester te Tongeren, is verleden zaterdag alhier overleden in den ouderdom van 61 jaren, voorzien van de laatste H. Sacramenten.

De plechtige lijkdienst heeft dezen morgen om 11 uren plaats gehad in O. L. V. kerk. Eene talrijke menigte woonde dezelve bij.

Men meldt de dood van den heer G.-J. Raymaeckers, notaris te Klein-Gelmen, kanton Borgloon.

DOOD VAN DEN HERDER VAN LA SALETTE.

Maximinus, de herder van La Salette, is overleden. Het was hij die, met zijne zuster Melania, den 19 september 1846, Onze-Lieve-Vrouw op den Berg zag verschijnen, waar sedert dien zoo vele duizenden pelgrims gaan nederknielen.

Maximinus was al lang ziek; hij heeft heilig geleefd en is heilig gestorven.

Hij was een getrouwe, onwankelbare getuige van die verschijning, eene der grootste gebeurtenissen onzer eeuw. Niettegenstaande de pogingen, die men aanwendde om hem tot het geestelijk leven te krijgen, bleef Maximinus in de wereld. De ongelukken van Melania's gezin zijn als het bijzonder kenmerk van de waarheid der gebeurtenissen, die de H. Kerk kanoniek, als waar en echt, heeft verklaard.

BINNENLAND.

Men schrijft uit Petegem, 2 maart:

» Zondag laatst, rond half zeven ure's morgens, deed Pieter Van den Abele, jachtwachter, in dienst van den heer baron Pycke van Petegem, den dienst op den eigendom van den baron, tot het ontdekken van de wildstrovers; toen hij eensklaps twee schoten hoort lossen; hij begaf zich langs den kant van waar de losbranding kwam.

» Ongeveer 200 stappen gedaan hebbende, zag hij twee gewapende personen, waarvan een, een haas in de hand droeg; terstond namen zij de vlucht. De wachter hen achtervolgende, gaf een der wildstrovers, Camiel Delanghe, wonende te Wortegem, vuur op hem op eenen afstand van 20 meters, en trof hem in volle borst.

» Van den Abele verloor geen een moed, hij zette Delanghe voort achterna, en haalde hem weldra in; alsdan moest hij een worsteling met hem aangaan om hem mede naar zijne woning te leiden; daar zegde hij zijne naam, maar weigerde den andere persoon, die hem vergezeld, te doen kennen.

» Het parket van Audenaarde, vergezeld door de gendarmerie, heeft zich gisteren ter plaats begeven, maar de wildstrovers in kwestie is niet kunnen ondervraagd worden, daar hij gevlucht is.

» De wonden van het slachtoffer bieden tot 'hertoe geen gevaar aan.»

— Den 21 februari had in eene gemeente van Haspegow eene beestachtige wedding plaats. Twee personen wedden voor 53 fr. dat ze met hun heide 104 harde eieren zouden eten in een uur tijds. Een hunner at er 65 voor zijn paart, en de andere 39, die zij begoten met 6 glazen bier en 7 druppels. De 53 fr. zijn aan die twee eters gegeven. Het schijnt dat ze goed geslapen hebben en 's anderdags gereed waren te herbeginnen.

— In eene kleine saksische grensgemeente is eene weduwe van 403 jaren voor de vierde maal in het huwelijk getreden. Het lieve bruidje reikte

nu hare hand aan eenen 80jarigen weduenaar, dus bij haar vergeleken, in de prilste jeugd. De oudste zoon van de bruid, een jongeling van 80 jaar, was bij de huwelijksplechtigheid aanwezig.

BUITENLAND.

Frankrijk.

Te Parijs zijn een groot getal valsche stukken van 50 centimen in omloop. Eenige dragen de beeltenis van Napoleon III en het jaartal 1865, doch het grootste getal dragen de beeltenis van Victor-Emmanuel. Zij zijn zoo zacht, dat men ze met den nagel kan afschrapen en gemakkelijk plooibaar.

DE GEVOLGEN VAN DEN OORLOG.

Aan 't rapport, dat door doctor Chem, inspectie-generaal van de ambulances en hospitalen der Fransche Vereeniging tot hulpbetoon aan gekwetsten van de land- en zee-macht, omtrent den medisch-chirurgischen dienst dier ambulances enz., gedurende den oorlog van 1870-71, werd uitgebracht, ontleent wij de volgende vergelijking tusschen de verliezen aan Duitsche en aan Fransche zijde geleden:

Volgens doctor Engel hebben de Duitschers, zooals men weet, verloren: aan dooden of ten gevolge van hunne wonden overledenen. 28,282 man overleden aan ziekten 10,406 » overleden door andere oorzaken 2,194 » vermist 4,009 »

Totaal 44,891 man

Het getal gekwetsten bedraagt 127,867 man.

Voor het Fransche leger zijn de cijfers niet nauwkeurig te geven. Het eenige, dat als juist kan worden beschouwd, is het sterftecijfer.

Voor gekwetsten en zieken wordt opgegeven: Gekwetsten en zieken, van welke de aard der verwonding of ziekte bekend is 82,864 gekwetsten en zieken zonder nadere opgaven 48,259

Totaal 131,100

Voetwonden, ten gevolge van mar- 11,424 cheeren

ziekten ten gevolge van onvoldoende kleeding of schoeisel, (vocht en vorst) 328,000

Totaal 539,424

In het geheel dus 470,521 zieken en gekwetsten, waarvan ruim 12,000 zijn gepfunderd.

Het sterftecijfer is nog treffender: 156,540 Franschen zijn gedurende den oorlog omgekomen, en van dit aantal zijn er veel meer gestorven ten gevolge van ziekte of verwondingen, dan op het slagveld gebleven. Dit cijfer is bijna het driedubbele van het sterftecijfer Duitschers.

Zaterdag laatst is op de lijn van Tarascon naar Certe, in de volgende omstandigheden eene diefte van 30,000 fr. begaan: Twee dames bevonden zich in een voorbehouden compartiment; beiden hadden een reiszakje, dat zij op de bank van den wagon gelegd hadden. Te Lunel stapte eene der reizigers af, eenen zak medenemende. Te Tarascon werd de andere dame gewaar dat haar reiszak, inhoudende eene som van 30,000 fr. in goud en banknoten, verdwenen was en men in de plaats ervan eenen bijna gelijken reiszak had gelegd, die maar voorwerpen zonder waarde inhield.

Binnen kort zal eene expeditie Marseille verlaten, die ten doel heeft onderzoeken te doen naar de diepte en de levende wezens der Middellandsche Zee. Er zullen peilingen plaats grijpen en er zal gevist worden door eene stoomboot, die bepaald hiervoor is ingericht en voorzien van microscopen, fotografie-toestellen en allerlei hulpmiddelen om nieuwe of zeldzame staaltjes der onderzeeische zoölogie te bewaren. De expeditie gaat geheel uit van den ondernemingsgeest der heeren Marion, Talabot (bestuurder der Zuiderspoorwegen) en van sommige inwoners van Marseille. Men verwacht belangrijke ontdekkingen en met spanning ziet de wetenschappelijke wereld in Frankrijk daarnaar uit.

Duitschland.

Men schrijft uit Duitsch Limburg, den 22 feb.: De bisschop van Limburg werd, zooals men weet, veroordeeld tot eene boete van 400 thalers, wegens inbreuk op de kerkelijke wetten. De prelaat, deze som niet konnende betalen, heeft het Pruissisch gouvernement het gouden kruis doen in beslag nemen, dat hem door de geestelijkheid van zijn bisdom was geschonken ter gelegenheid van zijn jubilé, en hetwelk hij gewoonlijk op de borst droeg. Dit kruis zal waarschijnlijk aan den meestbiedende verkocht worden.

Volkszeitung van Berlijn zegt, dat de bisschop Janisjewski donderdag morgen uit Kemsis te Berlijn is aangekomen, vergezeld van den district-commissaris Greifenstein, met het voornemen zich aldaar te vestigen. De bisschop verklaard hebbende slechts voor geweld te bukken, is door eenen aanbenaar moeten weggeleid worden.

Spanje.

Onder het getal der gevangenen, die aan generaal Gamundi bij de inneming van Daroca in handen vielen, bevindt zich kolonel Sancho.

De kolonel werd voor eenen krijgsraad gebracht en tot de doodstraf veroordeeld om eenige maanden geleden twee bevelhebbers uit de carlistische positien, die in zijne handen bevallen waren, op wreede wijs te hebben doen vermoorden.

Toen de minister van oorlog van don Alfonso dit vonnis vernam, haastte hij zich, door bemiddeling van den gouverneur te Logrono, eene genadevraag aan don Carlos te zenden, welke uitblinkt door eene taal, die tot nu toe niet gebruikt werd door de aanhangers der revolutie.

Het is niet langer tot *cabecilla* don Carlos, tot het hoofd van den opstand, tot den prins, vijand van vooruitgang en beschaving, dat de minister spreekt, maar wel tot den wettigen koning tot den wettigen koning tot Karel VII, dat hij 't woord richt; want indien het anders geweest ware, zou er de uitdrukking van *koninklijke edelmoedigheid* niet in voorgekomen zijn.

Nooit richt iemand te vergeefs eene vraag tot inroeping van edelmoedigheid aan Karel VII, en ook ditmaal heeft hij de slechte handelingen vergeten, waarvan eenige der zijnen de slachtoffers werden.

Ij schonk genade aan kolonel Sancho, en gaf bevel dat de tijding ervan onmiddellijk in het vijandelijke kamp zoo bekend gemaakt worden.

Gevolgtelijk vertrokken twee mannen der lijfwacht te peerd uit Estella naar Logrono, waar zij des nachts aankwamen.

Na het doel hunner komst te hebben bekend gemaakt, kregen de twee carlistische ruiters vergunning om door de vijandelijke linien heen te rijden en binnen Logrono te trekken.

Daar baarde hunne aankomst zooveel opzien als verwondering onder de soldaten, die nooit hadden kunnen gelooven, dat er bij de Carlisten een korps ruitery bestond, dat zoo goed uitgerust was.

Zoodra de twee ruiters het bewijs der overhandiging hunner depêche hadden gekregen, vroegen zij aan de militaire overheid der stad vergunning zich eenige minuten op te houden om eenige carlistische gevangenen te bezoeken, welke in de stad waren, maar dat werd hun geweigerd.

Het werd hun zelfs niet toegestaan in eene herberg te gaan om eenige oogenblikken uit te rusten. Zij moesten oogenblikkelijk vertrekken.

Vergelijk dit gedrag nu met de handelwijze van don Carlos, dat nog beter opgehelderd wordt door het volgende vooraf:

Dezer dagen werd een officier van het koninklijk huis gelast de Alfonsistische gevangenen te bezoeken welke te Estella verblijven. Dit bezoek had voor doel te onderzoeken of de gevangenen aan iets gebrek hadden, en te weten, waarin hun lot kon verbeterd worden.

Allen gaven ten antwoord dat zij niets konden doen dan lof spreken over de goede behandeling, die hun te beurt viel, en velen voegden er zelfs bij, dat zij wisten dat don Carlos alles zou doen om hun lot te verzachten, maar dat zij ook de overtuiging hadden dat het gouvernement van Madrid spoedig hen vergeet, die het niet meer kunnen dienen.

Het Alfonsistisch leger zet zijne versterkingswerken voort en niets doet voorzien op welken dag het zijne aanvallende houding zal hernemen.

Nogtans zal hiertoe moeten besluiten, want de levensmiddelen zijn schaarsch in de landstreek, welke het bezet.

In afwachting hiervan zetten de Carlisten hunne inrichting onafgebroken voort, en oefenen zich door groote manoeuvres, waaraan de koning altijd deel neemt.

Estella de verblijfplaats van don Carlos V en van zijn zoon Karel VII, is goed versterkt, zoowel in- als uitwendig. Estella is de sterkte der Baskische provincien en van Navarra langs de zijde van den Ebro, zooals Adoain, nabij Hernani, de voorpost is langs de Fransche grenzen.

Estella telt 7000 zielen, is gelegen op 7 uren afstand van Pampeluna, met het riviertje de Ega, in eene vallei welke langs alle zijden door schildersachtige heuvels omringd is, die bezoomd zijn met wijngaarden en olijfbomen. Het was tegen het fort van Estella, dat don Carlos, onder koning Amedeus 't eerste kanon afschoot. Het garnizoen kapituuleerde drie dagen later en de vijanden van don Carlos hebben er sedert dien niet meer durven verschijnen.

Iemand die rekent door zijne sterkte op overwinning, schrijft een Carlist, spreekt niet eerst van overeenkomst. Waarom dan verspreiden de alfonsistische dagbladen zoovele geruchten over een aanstaande convenio? Iedereen zegt dat de Carlisten nooit door de wapens zullen overwonnen worden; dat weten zij ook en daarom is hun tegenstand zoo krachtig.

Eenige gevangene officieren verhalen dat zij bij den veldslag van Lascar verwonderd waren de Carlisten te zien vechten tegen de troepen van don Alfonso. Hunne verwondering ontstond niet doordien de Carlisten aanvullenderwijs te werk gingen, zij had eene geheele andere oorzaak:

Om de alfonsistische soldaten aan te moedigen, had het gouvernement aan de troepen al de voorwaarden van een beweerd *convenio* doen kennen,

dat gesloten moest zijn met de carlistische generaal. De soldaten hadden dit stuk hooren alleen met al zijne voorwaarden en de gevangene officieren herhaalden hiervan eenige voorwaarden te Estella. Zoo kreeg onder ander don Carlos een hoogen post te Madrid, bij voorbeeld als hoofd van het ministerie en don Alfonso, broeder van don Carlos, zou naar Cuba gezonden worden als oppergeneraal. Zoodra de Carlisten de alfonsistische troepen zouden naderen, moesten de eersten roepen: » Schiet niet, wij zijn broeders! »

Mexiko.

Ook in Mexiko, gelijk in alle deelen der wereld, waar de vrijmetselarij zich heeft geplant, wordt er oorlog verklaard aan de Kerk. In Mexiko gebeurt dit op de brutaalste manier, met de toejuching van het onverdraagzaam liberalisme — dat geen liberalisme meer is, want » liberaal zijn » wil zeggen, aan ieder zijne vrijheid laten.

De dames van Guanajuato zijn echter zoo vredelief niet, als die in andere landen; zij hebben aan het kongres der Unie eene protestatie gezonden tegen de vervolgingswetten. Ziedaar eene taal die toont dat de vrouw dikwijls moediger is dan den man. Wij kunnen die protestatie niet in haar geheel mededeelen; doch leveren de volgende staaltjes ervan:

» Met welk recht, Senors, vervolgt gij den katholiek godsdienst? Met welk recht maakt gij u meester van onze tempels, omringt gij zijne autaren met spionnen, plundert gij zijne bedienaren en breekt gij zijne schoonste instellingen af? Daartoe zijt gij niet eens gemachtigd door de ellendige aaneenschakeling van dwaasheden welke gij » konstitutie » noemt. Inderdaad, gij kunt uwe dekreten van verdrinking niet lasseten in die konstitutie of zij wordt bespottelijk en spreekt zich zelf bij elken regel tegen; gij roept de vrijheid uit en gij vervolgt hardnekkig den priester — de persoonlijken waarborgen en gij verbant het priesterkleed — de onafankelijkheid, en gij slaat de kerk in schandelijke boeien — de vrijheid van vereeniging, en gij jaagt naar den vreemde 400 mexikaansche vrouwen, schuldig aan de ongehoorde misdaad, zich vereenigd te hebben om het goede te doen — eindelijk gij steekt de vlag der verdraagzaamheid op, en gij opent het tijdvak der onrechtvaardigste vervolging tegen den katholiek godsdienst! Waarlijk, senors, gij hebt u weerdig gemaakt van de groote meesters, aan welke gij schafelijke gehoorzaamheid hebt gezwoeren, en de vrijmetselarij moet trotsch zijn op den vooruitgang harer nieuwe aanklevers. In vergoeding treft u de banvloek der kerk, welke gij veinst te versmeden, de volken die nog een hart in hunnen boezem voelen kloppen verfloeken u, en de samenleving verlaat u; omdat zij de macht niet heeft u uit haren schoot te werpen, voelt zij zich het schaaurood maar het voorhoofd stijgen.

» Gij hebt van onzen grond de engelen der liefdadigheid verjaagd, en door dien uitzienden aanslag, waarover de wereld zich verbaast, hebt gij talrijke huizezinnen hun brood ontgenomen, duizende kinderen tot wezen gemaakt, gansche volkvingen van het onderwijs beroofd, honderden gebrekkelijken van hunne hulp en eene ontelbare menigte ongelukkigen van raad en bijstand beroofd. Gij hebt het hart der eerlijke lieden verscheurd en in de familie rouw en droefheid gezaaid, gij hebt meer tranen doen vloeien dan er wijn geschonken wordt op uwe feesten — en niet tevreden met die oopenhooping van onrechtvaardigheden hebt gij het zwaard van Damocles over het hoofd van al de katholieken gehalten, bij middel van twee artikelen waarin bespottelijkheid, onrecht en eerloosheid, elkander den voorrang betwisten. Dank aan die twee artikelen van uw fanatiek dekreet, wettigt gij al de aanslagen, en bereidt gij de uitdrijving in massa van al de burgers die u zouden kunnen hinderen op uwen weg naar het communisme, of een dijk opwerpen tegen uwe bloedige uitpattingen.

Dat ding welk gij eene wet noemt, hebt gij zelf gemaakt, tegen den wil van het volk, dat gij door uwe spiren met stokslagen doet overladen; gij hebt ze gemaakt die wet, terwijl gij beeftet voor de menigte, waarop gij uwe kanons gemikt houdt en gij hebt u zelf uitgeroepen als een kongres van jakhalzen en tiggers, door de aankondiging, dat al wat naar gevoel gelijkt uit uwe beraadslagingen zou gesloten worden.

En verder zeggen die vrouwen, dat hij, die schandelijk misbruik maakt van zijne zending, een ellendige verrader is; dat hij die de vrouw beleedigt een laaghartige; dat hij die de Zusters van Weldadigheid lastert en wegjaagt, een laffe knecht is.

Zij eindigen met de woorden:

» En aangezien de vrees zelf, de mannen die zich katholieken noemen in quakers (bevers) heeft verslaven, verklaren wij, vrouwen, dat wij zooveel het in onze macht is, ongehoorzaam zullen zijn aan de edikten onzer hedendaagsche navolgers van Juliaan den apostaat; wij verklaren, dat wij tot den dood zullen gehoorzamen aan onze geestelijke oversten, hetzij ze tot ons spreken uit de verwijderde streken der ballingschap of van op de trappen van het schavot; wij verklaren, dat wij niet meer als broeders, als echtgenooten, zelfs niet meer als kinderen zullen erkennen, deze die deel namen aan de onrechtvaardige verbanning der Zusters van Liefde; wij verklaren eindelijk, dat wij met vreugde en moed, de vervolgingen zullen lijdten, welke ons te wachten staan na deze vrijmoedige manifestatie.»